

Proloog

Het heden

Ik kijk naar de stapel borden in de gootsteen en kom tot een pijnlijke constatering: ik ben smoorverliefd.

Of nee, weet je wat? Dat klopt niet. Ik wist al dat ik smoorverliefd was. Maar al had ik het niet geweten, dan was het nu alsnog overduidelijk geweest: het feit dat ik niet naar een vergiet en twaalf vieze vorken kan kijken zonder Liams donkere ogen te zien terwijl hij tegen het aanrecht leunt, met zijn armen voor zijn borst over elkaar geslagen. Zonder zijn strenge en toch plagerige stem te horen als hij me vraagt: ‘Is dit een postmodern kunstproject van je? Of is het afwasmiddel gewoon op?’

Het besef overvalt me net nadat ik laat ben thuisgekomen en zag dat hij het licht op de veranda voor me heeft laten branden. Dat... o, dat laat mijn hart altijd een paar slagen overslaan, op een deels fijne, deels afgrijselijke manier. Nog iets wat mijn hart doet overslaan: ik vergeet niet om het licht weer uit te doen zodra ik binnen ben. Dat past totaal niet bij me en is mogelijk een teken dat de chiazaad-troep die hij 's ochtends voor me maakt wanneer ik te laat ben me daadwerkelijk slimmer maakt.

Het is maar goed dat ik heb besloten om te verhuizen. Het is beter

zo. Mijn hart kan geen sprongetjes blijven maken, dat is slecht voor mijn mentale en fysieke gezondheid. Ik ben slechts een nederige beginner – al dat verlangen is nieuw voor me – maar ik weet vrij zeker dat samenwonen met een gast die je vroeger haatte en op wie je nu op de een of andere manier smoorverliefd bent geworden geen goed idee is. Geloof mij nou maar, ik heb een doctorstitel. (In een compleet ander vakgebied, maar daar hebben we het nu even niet over.)

Weet je wat wél handig is aan verlangen? Dat je continu zenuwachtig bent. Ik kijk naar de enorme berg afwas en denk serieus dat het me wel fijn lijkt om de keuken schoon te maken. Als Liam binnen komt lopen, voel ik de onverwachte drang om de vaatwasser zo vol mogelijk te laden. Ik kijk naar hem op, zie dat hij bijna de hele deuropening vult en draag mijn hart streng op om geen slagen meer over te slaan. Dat doet het uiteraard toch, met een dubbele salto. Gewoon omdat het kan.

Mijn hart is een klootzak.

‘Je vraagt je vast af of ik door een sluipschutter onder schot wordt gehouden en wordt gedwongen om de afwas te doen.’ Ik kijk stralend naar Liam zonder te verwachten dat hij mijn glimlach beantwoordt, want... hij is nou eenmaal Liam. Hij is vrij onmogelijk te lezen, maar ik probeer allang niet meer om emoties van zijn gezicht af te lezen en sta mezelf gewoon toe om ze te voelen. Ze voelen fijn en warm en ik wil me er helemaal in onderdompelen. Ik wil dat hij zijn hoofd schudt en ‘Mara’ zegt op dat toontje van hem, en dat hij lacht, ook al weet hij dat hij dat beter niet kan doen. Ik wil op mijn tenen gaan staan en die donkere lok van zijn voorhoofd strijken. Ik wil mijn gezicht in zijn borst begraven om de schone, heerlijke geur van zijn huid te kunnen ruiken.

Maar dat wil hij waarschijnlijk allemaal niet. En dus draai ik me om en spoel ik een ontbijtkom af die onder het vergiet verstopt lag.

‘Ik dacht dat je onder de invloed was van zo’n parasietachtige schimmel uit die documentaire.’ Zijn stem klinkt zacht. Diep. Ik ga dat geluid zo enorm missen.

‘Dat waren zeepokken. Zie je wel, ik wist wel dat je halverwege

in slaap was gevallen.’ Hij reageert niet. En dat is niet erg, want zo is Liam nou eenmaal. Een man van weinig humor en nog minder woorden. ‘Je kent die pup van de burens toch wel? Die Franse bulldog? Hij is vast ontsnapt tijdens een wandeling, want hij rende net op me af, midden op straat. Met zijn riem nog om.’ Ik wil een handdoek pakken en mijn hand raakt per ongeluk zijn lijf. Hij staat nu vlak achter me. ‘Oeps. Sorry. Maar goed, ik droeg hem terug naar huis en hij was zo schattig...’

Ik stop met praten, want ineens staat Liam niet meer alleen achter me. Ik word tegen de gootsteen geduwd. Het randje van het aanrecht drukt tegen mijn heupen en ik voel een lange muur van hitte strak tegen mijn rug.

O mijn god.

Is hij... is hij gestruikeld? Dat moet haast wel. Dit is een ongelukje. ‘Liam?’

‘Is dit oké, Mara?’ vraagt hij, maar hij komt niet in beweging. Hij blijft staan waar hij staat: zijn lichaam tegen mijn rug, zijn handen tegen het aanrecht naast mijn heupen en... Is dit een of andere lucide droom? Heb ik een hartstilstand? Is mijn brein mijn beschamendste nachtelijke fantasieën in hallucinaties aan het veranderen?

‘Liam?’ vraag ik zachtjes. Hij wrijft met zijn neus door mijn haar. Vlak boven mijn voorhoofd, met zijn neus en misschien zelfs met zijn mond, en dit voelt niet per ongeluk. Totaal niet, zelfs. Is hij... Nee. Nee, dat kan niet.

Maar zijn handen liggen op mijn buik en dat zegt me dat dit anders is. Dit voelt niet alsof onze handen elkaar in de gang per ongeluk raken, al die keren waar ik van mezelf niet meer over mag nadenken. Het voelt niet als die keer dat ik over het snoer van mijn laptop struikelde en ik bijna op zijn schoot viel, en het voelt niet als die keer dat hij zachtjes mijn pols vasthield om te kijken hoe erg ik mijn duim had verbrand tijdens het koken. Dit voelt... ‘Liam?’

‘Stil maar.’ Ik voel zijn lippen tegen mijn slaap, warm en geruststellend. ‘Alles is oké, Mara.’

Ik voel iets heets en vloeibaars ontstaan, diep in mijn buik.

Een

Zes maanden geleden

‘Weet je wat het is, de term “mijn hart staat in vuur en vlam” heb ik altijd heel misleidend gevonden. Vuur en vlam doet me denken aan brand, aan een veel te oude stoppenkast. Een kachel die je te lang aan hebt laten staan. Misschien zelfs opzettelijke brandstichting. Maar niet aan iemand die smoorverliefd is. Weet je waar het me nog meer aan doet denken? Bazooka’s. Vlammenwerpers. Aan sirenes in de verte. Niets zet iets sneller in vuur en vlam dan twee aartsvijanden die elkaars lievelingsspullen in de fik zetten. Wil je een explosie veroorzaken? Dan heeft het geen zin om lief te doen tegen je huisgenoot. Maar als je nou met een lucifer zijn in benzine gedrenkte, handgemaakte deken in de fik zet, dan...’

‘Mevrouw?’ De Uber-chauffeur draait zich schuld bewust om, omdat hij mijn postapocalyptische woordenstroom onderbreekt. ‘Even ter info, over vijf minuten komen we aan op de plaats van bestemming.’

Ik glimlach verontschuldigend om hem te bedanken en kijk weer naar mijn telefoon. Het hele scherm is gevuld met de gezichten van mijn twee beste vriendinnen. Dan zie ik mezelf boven in het scherm: nog chagrijniger dan normaal (terecht), nog bleker dan normaal (is

dat überhaupt mogelijk?) en nog roodhariger dan normaal (maar dat komt vast door het filter, toch?).

‘Dat is een bijzonder goede observatie, Mara,’ zegt Sadie, terwijl ze verbaasd in de lens kijkt. ‘En ik stel voor dat je jouw, eh... bijzonder terechte klacht doorgeeft aan meneer Van Dale of wie dit soort zaken dan ook regelt, maar... ik vroeg alleen maar hoe het was op de begrafenis.’

‘Ja, Mara... Hoe... was... begrafenis?’ Hannah heeft weer eens een slechte verbinding, zoals altijd.

Dat krijg je er nou van als je je beste vriendinnen tijdens je masteropleiding leert kennen. Het ene moment sta je dolgelukkig met je gloednieuwe technologiediploma in je handen te giechelen terwijl je je vijfde meloencocktail naar binnen giet. Het volgende moment ben je in tranen omdat jullie allemaal iets anders gaan doen. Face-Time wordt even noodzakelijk als zuurstof. Er valt geen neongroene cocktail meer te bespeuren. Je ietwat raaskallende monologen vinden niet meer plaats in de privacy van het appartement dat jullie delen, maar min of meer in het openbaar op de achterbank van een Uber terwijl je onderweg bent naar een heel, heel ongemakkelijk gesprek.

Kijk, dat vind ik nou het meest klote aan volwassen zijn: op een gegeven moment kun je er niet meer aan ontsnappen. Sadie ontwerpt chique duurzame gebouwen in New York. Hannah is dood aan het vriezen op een of ander NASA-onderzoeksstation in Noorwegen. En ik...

Ik ben hier. Ik verhuis naar Washington D.C. voor mijn droombaan: onderzoeker bij de Environmental Protection Agency. Op papier zou ik door het dolle heen moeten zijn. Maar papier is licht ontvlambaar. Net als een hart dat in vuur en vlam staat.

‘Helena’s begrafenis was... interessant.’ Ik leun naar achteren. ‘Dat is denk ik het voordeel als je weet dat je gaat sterven. Dan kun je mensen nog een beetje pesten. Regelen dat ze “Karma Chameleon” moeten draaien terwijl ze je kist laten zakken, omdat je geest anders nog generatieslang bij hun nageslacht zal spoken.’

‘Ik ben gewoon blij dat je de laatste dagen bij haar kon zijn,’ zegt Sadie.

Ik glimlach weemoedig. ‘Ze bleef tot haar laatste snik een echt kreng. Ze speelde vals tijdens ons laatste potje schaken. Alsof ze me niet sowieso had kunnen verslaan.’ Ik mis haar. Enorm. Helena Harding, mijn PhD-adviseur en mentor van de afgelopen acht jaar, voelde meer als familie voor me dan mijn kille, afwezige bloedverwanten ooit voor me wilden zijn. Maar ze was ook oud, had veel pijn en wilde – zoals ze het zelf zei – ‘graag verder met belangrijkere projecten’.

‘Zo lief van haar dat ze je haar huis in Washington heeft nagelaten,’ zegt Hannah. Ze is vast naar een ander fjord gelopen, want inmiddels kan ik haar daadwerkelijk verstaan. ‘Nu heb je altijd je eigen plekje.’

Het is waar. Het is allemaal waar en ik ben ontzettend dankbaar. Helena’s geschenk was even vrijgevig als onverwacht, het liefste wat iemand ooit voor me heeft gedaan. Maar haar testament is een week geleden voorgedragen en er is nog iets wat ik aan mijn vriendinnen moet vertellen. Iets wat me het gevoel geeft dat mijn hele leven in vuur en vlam staat. ‘Daarover gesproken...’

‘O jee.’ Ik zie hen allebei fronsen. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Het is... ingewikkeld.’

‘Ik ben dol op ingewikkeld,’ zegt Sadie. ‘Is het ook dramatisch? Wacht, ik ga even tissues pakken.’

‘Dat weet ik nog niet.’ Ik haal diep adem om moed te verzamelen. ‘Het huis dat Helena me heeft nagelaten... Het blijkt dat dat huis niet echt... van haar was.’

‘Wat?’ Sadie breekt haar tissue-missie af en staart me aan.

‘Nou ja, het was wel van haar. Maar niet helemaal. De... helft.’

‘En van wie is de andere helft dan?’ Echt iets voor Hannah om direct ter zake te komen.

‘Oorspronkelijk van Helena’s broer. Maar hij is overleden en heeft het huis aan zijn kinderen nagelaten. De jongste zoon heeft de rest uitgekocht en nu is hij de enige eigenaar. Nou ja, samen met mij dan.’ Ik schraap mijn keel. ‘Hij heet Liam. Liam Harding. Hij is een advocaat van begin dertig. En hij woont momenteel in het huis. In zijn eentje.’

Sadies ogen worden groot. ‘Jezus. Wist Helena dat?’

‘Ik heb geen flauw idee. Je zou denken van wel, maar de familie Harding is behoorlijk vreemd.’ Ik haal mijn schouders op. ‘Oud geld. Heel veel. Zoals de Vanderbilts. Of de Kennedy’s. Wie weet waar rijke mensen zich mee bezighouden.’

‘Vast met monocles,’ zegt Hannah.

Ik knik. ‘Of met struiken die in de vorm van dieren zijn gesnoeid.’
‘Cocaïne.’

‘Polotoernooien.’

‘Manchetknopen.’

‘Wacht even, hoor,’ zegt Sadie. ‘Wat zei Liam Vanderbilt Kennedy Harding hierover op de begrafenis?’

‘Dat is een uitstekende vraag, maar hij was er niet.’

‘Hij is niet komen opdagen voor de begrafenis van zijn eigen tante?’

‘Hij heeft geen contact meer met zijn familie. Ik gok dat er veel is voorgevallen.’ Ik tik tegen mijn kin. ‘Misschien lijken ze meer op de Kardashians dan op de Vanderbilts.’

‘Denk je dat hij niet weet dat de andere helft van het huis van jou is?’

‘Iemand heeft me zijn nummer gegeven, dus ik heb hem gezegd dat ik langs zou komen.’ Ik val even stil en voeg er dan aan toe: ‘Nou ja, ik heb hem een berichtje gestuurd. We hebben elkaar nog niet gesproken.’ Ik val weer even stil. ‘En hij heeft niet echt, eh... gereageerd.’

‘Dit klinkt niet best,’ zeggen Sadie en Hannah in koor. Normaal gesproken zou ik daar om moeten lachen, maar er is nog iets wat ik nog niet heb verteld. Iets wat ze nog minder leuk gaan vinden.

‘Leuk weetje over Liam Harding... Helena was toch zeg maar de Oprah van de klimaatwetenschap?’ Ik kauw op mijn onderlip. ‘En ze zei toch altijd gekscherend dat bijna haar hele familie uit liberale wetenschappers bestond die de wereld uit de klauwen van grote bedrijven wilden redden?’

‘Ja?’

‘Haar neefje is advocaat in dienst van FGP Corp.’ Puur door die

woorden uit te spreken, voel ik al de behoefte om uitgebreid mijn mond te spoelen. En te flossen. Mijn tandarts zou hem dankbaar zijn.

‘FGP Corp... Van de fossiele brandstof?’ Sadie fronsst haar wenkbrauwen. ‘Olie? De grote marktspeeler?’

‘Ja, die.’

‘O mijn god. Weet hij dat je klimaatwetenschapper bent?’

‘Nou ja, ik heb hem wel mijn naam verteld. En mijn LinkedIn-profiel is gemakkelijk te vinden. Gebruiken rijke mensen ook LinkedIn, denk je?’

‘Niemand gebruikt LinkedIn, Mara.’ Sadie wrijft over haar voorhoofd. ‘Jezus, dit is echt foute boel.’

‘Dat valt best mee.’

‘Je kunt niet in je eentje met hem afspreken.’

‘Het komt heus wel goed.’

‘Hij maakt je af. Jij maakt hem af. Jullie maken elkaar af.’

‘Ik... Misschien?’ Ik sluit mijn ogen en leun achterover. Ik probeer al tweeënveertig uur lang niet in paniek te raken. Met wisselend resultaat. Ik mag me nu niet gewonnen geven. ‘Geloof me, ik wil helemaal niet met hem in één huis wonen. Maar Helena heeft me wel de helft van dat huis nagelaten en ik heb het nodig. Ik heb een torenhoge studieschuld en Washington is hartstikke duur. Misschien kan ik daar gewoon even wonen? Dat scheelt weer huur. Financieel gezien is het een verstandige keuze, toch?’

Sadie slaat een hand voor haar gezicht en Hannah zegt vinnig: ‘Mara, tot tien minuten geleden was je nog student. Je leeft amper boven de armoedegrens. Laat je niet uit dat huis trappen.’

‘Misschien vindt hij het helemaal niet erg! Het verbaast me eigenlijk wel dat hij daar woont. Begrijp me niet verkeerd, het huis is mooi, maar...’ Ik denk aan de foto’s die ik heb gezien, de uren die ik op Google Street View heb zitten scrollen terwijl ik probeerde te beseffen dat Helena zoveel om me gaf dat ze me een huis had nagelaten. Het is echt prachtig. Maar het is meer een woning voor een gezin. Niet het huis dat ik zou verwachten van een dijk van een advocaat met een uurloon dat waarschijnlijk overeenkomt met het bnp van een Euro-

pees land. ‘Wonen machtige advocaten niet in luxe penthouses op de negenenvijftigste verdieping met een gouden bidet en een kelder vol sterkedrank en standbeelden van zichzelf? Voor hetzelfde geld is hij amper thuis. Ik ga gewoon eerlijk zijn. Ik zal mijn situatie uitleggen. We kunnen vast wel een oplossing bedenken die...’

‘We zijn er,’ zegt de chauffeur met een glimlach. Ik beantwoord zijn glimlach, een tikkeltje zwakjes.

‘Als je ons niet binnen een halfuur een berichtje stuurt,’ zegt Hannah ernstig, ‘dan ga ik ervan uit dat Olieliefhebber Liam je in zijn kelder heeft opgesloten en dan bel ik de politie.’

‘O, maak je daar maar geen zorgen over. Weet je nog dat ik in het derde jaar een cursus kickboksen heb gedaan? En dat ik tijdens het aardbeienfestival die gast heb aangepakt omdat hij je taart wilde stellen?’

‘Dat was een kind van acht, Mara. En je hebt hem helemaal niet aangepakt, je gaf hem je eigen taart en een aai over zijn bol. Stuur binnen een halfuur een berichtje, anders bel ik de politie.’

Ik kijk haar nijdig aan. ‘Als jij in de tussentijd niet wordt aangevalen door een ijsbeer.’

‘Sadie zit in New York en heeft de politie van Washington onder een sneltoets staan.’

‘Ja.’ Sadie knikt. ‘Ik hou het nummer bij de hand.’

Zodra ik de auto uit stap, word ik zenuwachtig. Hoe verder ik mijn koffer achter me aan sleep, hoe erger dat gevoel wordt. Een zware bal onrust nestelt zich achter mijn borstbeen. Ik stop halverwege om even diep adem te halen. Dit komt door Hannah en Sadie. Ze maken zich veel te veel zorgen en schijnbaar is dat besmettelijk. Het komt wel goed. Ik kan dit. Liam Harding en ik gaan gewoon even rustig met elkaar praten en dan zoeken we naar een goede oplossing waar we allebei...

Ik kijk naar de herfstige tuin om me heen en raak direct afgeleid.

Het is een simpel huis. Groot, maar zonder in dierenvormen gesnoeide struiken of luxe prieeltjes of van die enge tuinkabouters. Gewoon een net gazon met af en toe een afgerond hoekje, een handjevol

bomen die ik niet kan thuisbrengen en een grote houten veranda met comfortabele meubels erop. In het zonlicht van de namiddag geven de rode bakstenen het huis een gezellige, huiselijke sfeer. Elke vierkante centimeter lijkt bezaaid te zijn met de warme, gele kleur van ginkgobladeren.

Ik ruik gras, boomschors en de zon. Als ik mijn longen met die geuren heb gevuld, lach ik zacht. Ik zou gemakkelijk verliefd kunnen worden op deze plek. Ben ik dat misschien al? Maak ik voor het eerst mee hoe liefde op het eerste gezicht voelt?

Misschien heeft Helena het huis hierom wel aan mij nagelaten. Misschien wist ze dat ik er direct een band mee zou voelen. Of misschien voel ik dit wel omdat ik weet dat zij dit heeft gewild. Hoe dan ook, het doet er niet toe: op deze plek zou ik me thuis kunnen voelen, en Helena bemoeit zich weer eens met andermans zaken, deze keer vanuit het hiernamaals. Ze had het immers altijd over het feit dat ze wilde dat ik echt ergens bij zou horen. *‘Weet je, Mara, ik zie gewoon dat je eenzaam bent,’* zei ze als ik voor een praatje naar haar kantoor kwam. *‘Hoe weet je dat dan?’ ‘Omdat mensen die niet eenzaam zijn in hun vrije tijd geen fictie schrijven over The Bachelor.’ ‘Het is geen fictie. Eerder een commentaar op de epistemologische thema’s die in elke aflevering de kop opsteken, en mijn blog wordt hartstikke goed bezocht!’ ‘Luister, je bent een briljante jonge vrouw. En iedereen houdt van vrouwen met rood haar. Waarom begin je niet gewoon wat met een van de nerds uit je klas? Het liefste met die ene die niet naar mest stinkt.’ ‘Omdat ze allemaal eikels zijn die me blijven vragen wanneer ik stop met mijn studie en naar de huishoudschool ga.’ ‘Oké, dat is een goede reden.’*

Misschien heeft Helena eindelijk beseft dat het geen zin had om te hopen dat ik me met iemand zou settelen en besloot ze om dan maar te zorgen dat ik me überhaupt ergens zou settelen. Ik kan haar bijna voor me zien, kakelend als een zelfingenomen heks, en daardoor mis ik haar alleen nog maar meer.

Ik voel me meteen een stuk beter en laat mijn koffer vlak voor de veranda staan (niemand zal hem stelen, vooral omdat er stickers op

zitten waarop staat EEN BETERE WERELD BEGINT BIJ JEZELF, ER IS GEEN PLANEET B en GELOOF MIJ NOU MAAR, IK BEN KLIMAATWETENSCHAPPER). Ik strijk met een hand door mijn lange krullen en hoop dat ze niet te warrig zitten. Waarschijnlijk wel. Ik herinner mezelf eraan dat Liam Harding waarschijnlijk geen bedreiging zal vormen. Hij is gewoon een rijk, verwend nest met de diepgang van een visstick door wie ik me niet ga laten intimideren. Ik bel aan. Althans, dat wil ik. Want de deur vliegt al open voordat ik kan aanbellen, en ik sta oog in oog met...

Een borstkas.

Een brede, gespierde borstkas onder een overhemd. En een stropdas. En een donker jasje.

De borstkas zit vast aan andere lichaamsdelen, maar hij is zo breed dat ik heel even niets anders meer zie. Dan lukt het me om verder te kijken en zie ik eindelijk de rest: lange, gespierde benen vullen de rest van het pak. Eindeloze schouders en armen. Een brede kaak en volle lippen. Kort donker haar en twee ogen die net iets donkerder zijn.

Die ogen zijn, besef ik, op mij gericht. Hij neemt me in zich op met dezelfde indringende, verwarde interesse die ik momenteel zelf ook ervaar. De man lijkt niet te kunnen wegstijgen, alsof hij betoverd is op een primair, fysiek niveau. En dat is een opluchting, want ook ik kan niet wegstijgen. Wil dat niet.

Ik vind hem zo aantrekkelijk dat het net is alsof ik een klap tegen mijn zonnevlecht heb gekregen. Ik kan niet meer helder nadenken en vergeet dat ik oog in oog sta met een vreemdeling. Dat ik iets zou moeten zeggen. Dat de hitte die ik voel waarschijnlijk zeer ongepast is.

Hij schraapt zijn keel en kijkt even opgewonden als hoe ik me voel. Ik glimlach. ‘Hoi,’ zeg ik, ietwat buiten adem.

‘Hoi.’ Hij klinkt precies hetzelfde. Hij gaat met zijn tong over zijn lippen, alsof zijn mond ineens droog is en wauw, dat staat hem goed. ‘Kan ik... kan ik je helpen?’ Zijn stem is prachtig. Laag. Vol. Een beetje hees. Ik zou met deze stem kunnen trouwen. Ik zou me in deze stem kunnen onderdompelen. Ik zou de rest van mijn leven alleen